



NĀC

„Redzi, Es sūtišu eņģeli tavā priekšā, kas tevi ceļā pasargās, lai novestu tevi uz vietu, kādu Es tev esmu sataisījis.”

(Izc 23,20)

Nr. 5 (70)
OKTOBRIS
2012

Kurzesmes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

GARĪGĀS PASAULES VĒSTNEŠI

Pirms neilga laika Baznīcas liturģijas ietvaros svinējām erceņģeļu Miķeļa, Gabriela un Rafaēla svētkus un dažas dienas vēlāk pieminējām svētos sargeņģeļus. Šīs svētku dienas mums atgādināja par eņģeļu klātbūtni un mudināja no jauna pārdomāt šo debesu sūtņu lomu katra cilvēka un visas ticīgo kopienas dzīvē.

Baznīca visos laikos ir apliecinājusi ticību eņģeļu eksistencei. Šī ticības patiesība ir neatņemama dievišķās atklāsmes daļa; par to liecina Svētie Raksti, Baznīcas Tradīcija, kā arī autentiska garīgās dzīves pieredze. Šodien visai bieži ir iespējams sastapt uzskatus, kas katoļiskajai mācībai par eņģeļiem ir sveši, tādēļ jautājums par eņģeļu pastāvēšanu un darbības raksturu var kalpot kā kritērijs, kas palīdz spriest par cilvēka garīgo dispozīciju. Līdzās visaptverošam garīgo patiesību nolieģumam, kas raksturo materiālistiski orientētu pasaules uztveri, pastāv tendence patiesību par eņģeļu eksistenci pielāgot un izvērst saskaņā ar mūslaiku gnosticisma (no grieķu val. zināšanas) prasībām. Ļoti bieži šī garīgā patiesība tiek deformēta un *piesūcināta* ar idejām, kas smeltas no astroloģijas, numeroloģijas un citām pagāniska rakstura mācībām. Ne mazāk izplatīta ir nosliece eņģeļu tēlus izmantot ļoti pragmatiskos nolūkos. Lai cik naivs dažkārt varētu šķist eņģeļu attēlojums baznīcas mākslā, tomēr tas vienmēr ir kalpojis kā atgādinājums par garīgās pasaules klātbūtni un izšķirošo lomu katra cilvēka dzīvē, taču tirgus loģika eņģeļu tēliem atsavina jebkuru garīga rakstura saturu un padara tos par banālām dekorācijām, kurām nav reālas ietekmes uz cilvēka dzīvi. Problēma šajā gadījumā nav pašās dekorācijās, bet attieksmē – cilvēki ir zaudējuši apziņu par garīgās pasaules klātbūtni. Ir svarīgi apzināties, ka eņģeļi ir reālas, ļoti ietekmīgas būtnes, kurām dievišķā providence ir uzticējusi rūpes par cilvēka dvēseles glābšanu. Mūsu dzīves svētoceļojums lielā mērā ir atkarīgs no eņģeļu gādības un palīdzības.

Debesu valstības kalpi

Eņģeļi, līdzīgi cilvēkam, ir radīti pēc Dieva attēla un līdzības – šīs debesu būtnes ir apveltītas ar saprātu un gribu, tikai neizmērojami pilnīgākā pakāpē. Cilvēka prāts pie zināšanām nonāk ilgstoša un darbietilpīga procesa rezultātā, viņam ir nepieciešami vairāki gadi, līdz tas sasniedz fizisku un intelektuālu briedumu, kas nepieciešams, lai darbotos izziņas jomā. Turpretī eņģeļa saprātam, kas funkcionē neatkarīgi no materiālās pasaules un maņu darbības,



Viljams Ādolfs Burgero "Eņģeļu dziesma"

šāda attīstība nav nepieciešama, viņa izpratne par lietu dabu ir pilnīga. Līdzīgi ir ar eņģeļa gribu – eņģeļa gribas lēmums nevar būt svārstīgs, tas vienmēr ir galējs, jo atšķirībā no cilvēka, eņģelim nekad netrūkst nepieciešamās informācijas par to, ko tas izvēlas. Tieši šis aspekts mums palīdz izprast tumsības garu neatgriezenisko likteni – šīs eņģeļa statusu zaudējušās būtnes nespēj nožēlot, nespēj atgriezties – viņu griba ir uz visiem laikiem piesaistīta ļaunumam. Par eņģeļiem vārda tiešā nozīmē var saukt vienīgi tos debesu garus, kas ir izvēlējušies kalpot Dieva godam un Viņa

valstībai. Šie debesu gari atspoguļo Dieva svētumu un bauda Viņa mīlestības pilnību.

Gadsimtu gaitā mēs esam pieradināti eņģeļus iztēloties kā cilvēkveidīgas būtnes, kuru redzamā atšķirības zīme ir spārni. Lai gan atsevišķos gadījumos eņģeļi var atklāt sevi redzamā, cilvēkam uztveramā veidolā, tomēr šie debesu gari ir bezķermeniskas būtnes. Eņģeļus neierobežo ne laiks, ne telpa, viņi spēj pārvietoties domas ātrumā un būt vienlaicīgi vairākās vietās. Eņģeļu darbība īpaši spēcīgi izpaužas krīzes situācijās un tur, kur dzīve saskaras ar nāvi. Lai gan vienmēr

līdzās mums un vienmēr nomodā par mūsu vajadzībām, eņģeļi ne brīdi nepārstāj skatīt Dieva godību, kas būtībā ir adorācijas augstākā pakāpe. Svētais Jānis Marija Vianejs ir sacījis, ka galvenais, ko mums vajadzētu mācīties no eņģeļiem, ir dzīvot ar apziņu par nemītīgu Dieva klātbūtni.

Eņģeļu klātbūtnē mūsu dzīvēs ir cieša saistība ar cilvēka īpašo statusu, kas sakņojas Dieva cilvēktapšanas noslēpumā – Dievs ir kļuvis cilvēks, līdz ar to cilvēkam ir pieejama dievišķā dzīve. Ikviens cilvēks saskaņā ar savu aicinājumu ir Dieva bērns, Kristus miesas loceklis un Svētā Gara templis, tieši tādēļ Dievs ir vēlējis, lai debesu gari, kas kalpo Viņam, būtu līdzās arī cilvēkam. Cilvēks ir Dieva svētnīca, viņa var iemārot Dieva gars, tādēļ eņģeļi savu uzdevumu pilda ar lielu godbijību un mīlestību. Eņģeļi aizlūdz par mums, nereti iestājas par mums, lai *atli-dzinātu* Dievam mūsu garīgo vienaldzību un godbijības trūkumu. Eņģeļi vienmēr ir nomodā un rūpējas par to, lai tiktu nosargāts mūsu katra patiesais labums.

Sargeņģeļu loma

Īpaša loma Dieva plānā ir sargeņģeļiem, kuri ir blakus ikvienam cilvēkam no ieņemšanas brīža līdz pat nāvei. Sargeņģelim ir divas pamatfunkcijas – vadīt un aizstāvēt – vadīt, darot mums zināmu Dieva gribu, un aizstāvēt, sargājot mūs no ļaunā gara ietekmes un grēka. Sargeņģelis dara visu iespējamo, lai virzītu viņam uzticēto dvēseli pretī tās patiesajam mērķim – dzīves pilnībai kopā ar Dievu. Cilvēks un viņa sargeņģelis savā ziņā ir kā komanda, kas cīnās par dvēseles iespēju sasniegt Dieva valstību. Ja šī komanda nespēj sekmīgi funkcionēt, tad zaudētājs ir gan sargeņģelis, gan viņa vadībai uzticētā dvēsele. Ja cilvēks zaudē mūžīgo dzīvi, tad arī eņģelis cieš zaudējumu, jo viņa kalpojums ir izrādījies neauglīgs. Viņš nesaņem savu atalgojumu, kas izpaužas kā aprūpētās dvēseles klātbūtne debesīs. Līdz ar to varam secināt, ka mums ir jārūpējas ne tikai par savu tuvāko, par brāli vai māsu, bet arī par savu Dieva dāvāto sargeņģeli. Ko mēs varam darīt eņģeļu labā? Mēs varam nostiprināt apziņu par eņģeļu klātbūtni mūsu dzīvē, atvērties viņu vadībai un bieži lūgt viņu palīdzību. Jo biežāk komunicējam ar savu sargeņģeli, jo kļūstam par labākiem komandas biedriem un vieglāk spējam atpazīt tā klātbūtni un ierosmes. Ikvienam no mums ir iemesls pievērst sirds skatienu savam eņģelim, lūgt piedošanu par ikvienu situāciju, kurā esam grēkojuši vai ignorējuši viņa ierosmes, kā arī pateikties viņam par visu labo, ko viņš mūsu katra dzīvē ir darījis un turpina darīt.

Priesteris
Edijs Silevičs

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. "Ticības gadu" uzsākot

3.lpp. J. Salijs OP par Dieva apredzību

4.– 5.lpp. Svētoceļnieku ticības, cerības, mīlestības pieredze

6.lpp. Jauns Bībeles tulkojums latviešu valodā

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Ziņas

“Ticības gadu” uzsākot

Pāvests Benedikts XVI apustuliskajā vēstulē “Ticības vārti” pirms gada paziņoja, ka 2012. gada 11. oktobrī iesāksies ticībai veltīts gads. Šajā gadā esam aicināti pārdomāt ticības būtību, to atjaunot un saskatīt ticības dziļāko vērtību. Lai labāk izprastu “Ticības gada” nozīmi, pievērsīsimies pāvesta vēstulei, izceļot būtiskāko un to apskatot vispasaules kontekstā.

Kādēļ “Ticības gads”?

Katoliskās Baznīcas pasludinātais “Ticības gads” ir veltīts meditācijai par ticību, ar nodomu to padziļināt. Šajā dziļo pārmaiņu laikā, ko šobrīd piedzīvo cilvēce, pārdomas par ticību palīdzēs to veidot apzinīgāku un stiprināt sekošanu Evaņģēlijam. Pāvests Benedikts XVI skaidro, ka šim gadam ir jāmudina katru ticīgo apliecināt ticību ar atjaunotu pārliecību, uzticību un cerību. Tā būs arī auglīga iespēja pastiprināt ticības svinēšanu liturģijā un īpaši – Euharistijā, kas ir Baznīcas darbības kulminācija un avots. Tajā pašā laikā kristieši ir aicināti apliecināt ticību, kas tiek svinēta, izteikta un lūgta, savā dzīvē. Lai no jauna atklātu ticības būtību, šajā gadā tiks izcelta arī katehēzes nozīme.

Otra ļoti svarīga “Ticības gada” tēma ir jaunā evaņģelizācija, kas ir Evaņģēlija pasludināšana tām tautām, kuras pirmsākumos bija kristīgas, bet laika gaitā ir zaudējušas ticību vai arī dzīvo sekularizētā sabiedrībā, kur ir grūti liecināt par kristietības vērtībām.

Kad tas sākas?

Ticības gads sākas 2012. gada 11. oktobrī, II Vatikāna koncila atklāšanas 50. gadskārtā un “Katoliskās Baznīcas katehisma” publikācijas 20. gadadienā. Abām



Foto no interneta

Pāvests Benedikts XVI “Ticības gadu” ir uzticējies Vissvētākajai Jaunavai Marijai

šim gadskārtām ir svarīga nozīme. II Vatikāna Koncils ar atjaunoto mācību par tā dziļo jēgu, dod svarīgu ierosmi vienmēr vajadzīgajai Baznīcas atjaunotnei. Savukārt, “Katoliskās Baznīcas katehisms”, kas ir viens no svarīgākajiem II Vatikāna koncila rezultātiem, ir vērtīgs līdzeklis katoliskās ticības saturiskās būtības padziļināšanai. “Ticības gada” atklāšana notiks vienlaicīgi ar Bīskapu Sinodes Ģenerālo Asambleju, kuras tēma šoreiz ir “Jaunā evaņģelizācija kristīgās ticības tālāknodešanai”. “Ticības gads” noslēgsies Kristus Karaļa svētkos 2013. gada 24. novembrī. Šis gads ir: „Aicinājums autentiskai un atjaunotai iespējai atgriezties pie Kunga” un Kristus Karaļa svētki ne tikai noslēgs liturģisko gadu, bet simboliski norāda uz mūsu ticības galamērķi.

Reliģijas loma pasaulē

Vispirms mēģināsim saprast jautājumu par ticību Dievam un vai

varam runāt par to, ka mazinās ticība Viņam? Pēdējais organizācijas “Gallup” lielākais pētījums par ticību pirmajā vietā liek Ķīnu, kur gandrīz puse no iedzīvotājiem sevi uzskata par ateistiem, Ķīnai seko Japāna un Koreja. Eiropā neticība pirmajā vietā ir Francijā, Čehijas Republikā un bijušajā Austrumvācijā, bet citviet tā ir ierobežota. Pārsteidzoši, ka Amerikas Savienotajās Valstīs ateisms ir sastopams 5% iedzīvotāju vidū. Sevis pasludināšana par ateistu no sociālā viedokļa šodien vairs netiek uzskatīta par apkaunojošu.

Savukārt Brazīlijā to skaits, kas sevi uzskata par ticīgiem, sasniedz rekordus. Šodien mēs droši varam apgalvot, ka tie, kas sludināja, ka Eiropas sekularizācijas modelis pārņems pasauli, ir kļūdušies, jo redzam pretējo – ticība Dievam neiznīkst un pasaule neseko Eiropas sekularizācijas modelim.

Šobrīd Kristietība ir visizplatītākā reliģija pasaulē ar gandrīz 2,1 miljardu ticīgo. Ir zināms, ka Rietumeiropā kristīgās ticības praktizēšana dažādās Baznīcās pēdējos gados samazinās, bet tajā pat laikā ASV un ārpus Rie-

tumvalstīm, tā pieaug. Piemēram, Dienvidamerikā ir notikusi liela evaņģēlisko vasarsvētku draudžu izplatība, samazinoties tradicionālajai katoļticībai.

Katoļticības stāvoklis pasaulē

Valsts, kurā ir visvairāk katoļu, ir Brazīlija ar 134 miljoniem ticīgo, vairāk kā Itālijā, Francijā un Spānijā kopā. Arī Āzijā ir liela ticības atmoda, viens no piemēriem var būt Dienvidkoreja, kurā katoļu pieaugums ir pārsteidzošs. Tieši tur kristieši bija tautas kustības dvēsele, kas palīdzēja gāzt militāro diktatūru. Galvaspilsētā Seulā šodien ir 15 % katoļu, bet pirms 50 gadiem tur nebija neviena. Katoliskā Baznīca Dienvidkorejā sev ir uzstādījusi mērķi – līdz 2020. gadam ticībā atgriezt 20% iedzīvotāju un šīs programmas nosaukums ir “Divdesmit-divdesmit evaņģelizācija”.

Filipīnieši ir vienīgā nācija Āzijā, kur pārsvarā ir katoļi – 76 miljoni. Ne tikai Dienvidkorejā, bet arī daudzās citās valstīs katoļticība pieaug. Pat tādā valstī kā Ķīna, kur turpinās kristiešu vajāšanas, kristiešu skaits svārstās no 16 līdz

200 miljoniem. Viens no pētniekiem Rodnijs Starks uzskata, ka visreālākais skaits varētu būt 70 miljoni. Ķīnā sievietes atgriežas pie ticības divreiz vairāk nekā vīrieši un visbiežāk atgriešanās notiek pilsētās nevis laukos. Tie, kuri ir apciemojoši Ķīnas universitātes, ir pārstēti par tur valdošo kristīgāko gaisotni, salīdzinājumā ar rietumu universitātēm. Un, ko lai saka par Āfriku, kurā tikai pēdējā gadsimta laikā katoļu skaits ir pieaudzis no 2 līdz 130 miljoniem, ar tādu misijas iedvesmu, kāda nav redzēta Baznīcas dzīves pēdējos 2000 gados.

“Ticības vārti”

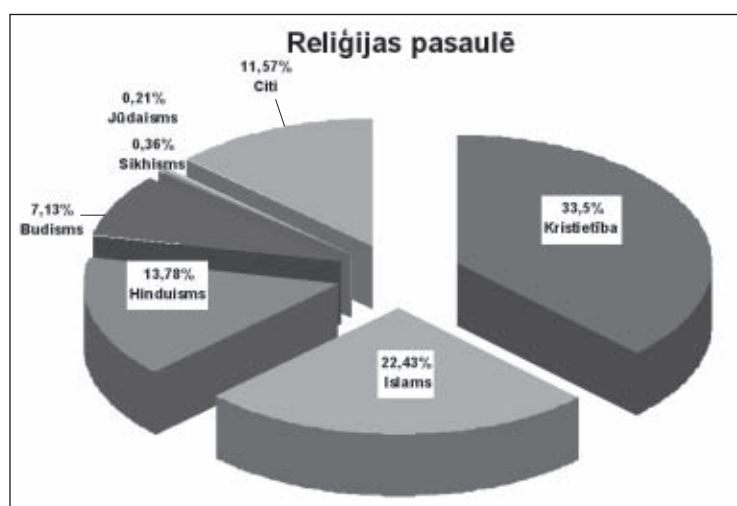
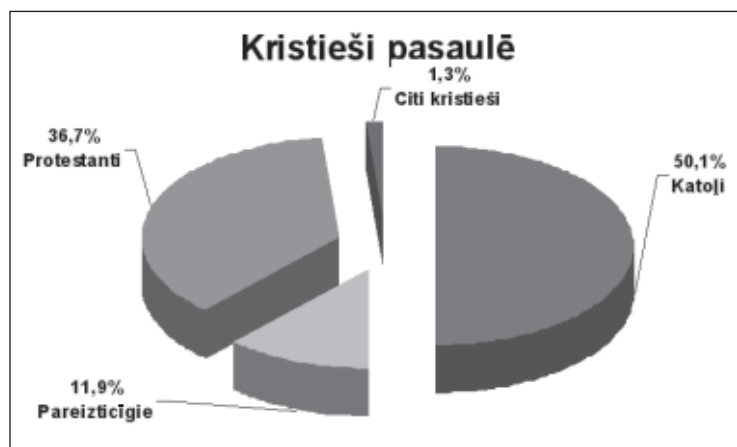
Pāvests Benedikts XVI atgādina, ka “Ticības vārti” vienmēr ir atvērti, ja Dieva vārdu dzirdējuši, mēs vēlamies šķērsot ticības sliekšni un mūsu sirds ir gatava atvērties žēlastības darbībai. Viņš pasvītro: „Šķērsot šo sliekšni nozīmē iesākt ceļu, kas ilgs visu mūsu dzīvi. Tas iesākas ar kristību (Rom 6,4), pateicoties kurai mēs varam saukt Dievu par mūsu Tēvu un noslēdzas ar pāreju caur nāvi uz mūžīgo dzīvi”. Agrāk ticība dziļi iezīmēja cilvēku dzīvi un veidoja kultūru, tomēr jāatzīst, ka šodien tā vairs nav un Eiropā varam runāt par ticības krīzi. Tomēr nedrīkstam samierināties ar šādu situāciju: „Mēs nevaram pieņemt, ka sāls kļūst pliekana un gaiss tiek apslēpts. Arī šodienas cilvēks var no jauna just nepieciešamību doties pie akas kā samariete, lai klausītos Jēzū, kurš aicina ticēt un smelties no Viņa avota dzīvības ūdeni (Jņ 4,14)”.

Baznīcā ir jāatjaunojas, pastāvīgi atgriežoties pie Kristus un katrs kristietis par to ir atbildīgs: „Kristieši ar savu dzīves piemēru ir aicināti atspoguļot Jēzus patiesības vārdus, kurus Viņš mums ir atstājis”. Šķērsojot ticības sliekšni, kristietis sāk dzīvot jaunu dzīvi – Kristus patiesībā un spēkā. „Pateicoties ticībai, jaunā dzīve veido visu cilvēka eksistenci, kas balstīta uz augšāmcelšanos. Atkarībā no cilvēka atvērtības, viņa domas, jūtas, mentalitāte un uzvedība dzīves ceļā lēnām tiek šķīstīta un pārveidota”.

Kā ticēt?

„Ar sirdi ... ticam ... un ar muti apliecinām ticību.” (Rom 10,10) Pāvests Benedikts XVI izceļ, ka ticības būtība izriet no sirds dziļumiem, kuros Dieva žēlastība sasniedz cilvēku: „Sirds norāda, ka pirmais ticības solis ticības virzienā ir Dieva dāvana un žēlastības darbs, kas iedarbojas un pārveido personu tās būtības dziļumā”. Tas, ka cilvēks var pieņemt ticību un ticēt, ir Dieva žēlastība. „Svētais Lūkass māca, ka ticības faktu zināšana nav pietiekama, ja cilvēka sirds, personas autentiskā svētnīca, nav atvērta žēlastībai, kura ļauj redzēt ticības dziļumus un saprast to, kas ir ticis pasludināts ar Dieva vārdu”. Pāvests pasvītro, ka ticības process, kurā ticība pieaug ticot, notiek paļaujoties uz Dieva atklāto mīlestības noslēpumu un mīlot. Mēs esam aicināti visu mūsu iedziļināties ticības skaistumā, kā to māca svētais Augustīns: „Jo vairāk mēs ticēsim paļaujoties, jo vairāk piedzīvosim Dieva mīlestību.”

Priesteris
Andris Marija Jerumanis



Jaceks Salijs OP

Kāda lasītāja uzdod jautājumu:

„Kad lasu evaņģēlijus, man šķiet, ka reizēm Dievs par mums smejas. Piemēram, vārdi, kur teikts, ka visi mati uz mūsu galvas ir saskaitīti un neviens no tiem nekrīt zemē bez Dieva ziņas. Kas man no tā, ka Dievs to zina, ja tas nemaina faktu, ka es vienkārši ciešu? Vai arī šie Kristus vārdi: „Neraizējieties arī jūs par to, ko ēdisiet un ko dzersiet, un neuztraucieties.” (Lk 12,29)”

Par mums gādā mилоšs Dievs

Abi teksti pēc būtības attiecas uz vienu lietu, tie stāsta par Dieva apredzību. Vai tiešām Dievs par mums smejas, sniedzot šādas pamācības? Lai varētu saprast Jēzus vārdu jēgu, pirmkārt, jāatceras, ka evaņģēliskā vēsts par Dievu vispirms ir vēsts par Dievu, kurš mīl cilvēku. Otrkārt, abas citētās pamācības Jēzus ir formulējis tēlainā valodā, kas norāda uz kādu citu realitāti, kurā tēls ir tikai starpnieks.

Patiesība par Dieva apredzību patiesi ir pārsteidzoša. Par pasaules gaitām un katru no mums gādā Dievs, kurš ir mилоšs Tēvs. Nevajag baidīties, bet gan ar pašāvēību raudzīties nezināmajā nākotnē pat tad, ja tā *krāsojas tumšās krāsās*, jo visi *mūsu mati ir saskaitīti* un esam svarīgāki nekā debesu putni un lauku lilijas. Tomēr tajā pašā laikā ieticēšana mилоšajam Tēvam neko nemaina mūsu situācijā, jo mēs joprojām esam pakļauti nelaimēm, netaisnībai un negaidītām ciešanām.

Dieva palīdzība neaizvieto cilvēka darbu, kā arī to nepapildina. Kad lūdzam Dieva palīdzību, tad lūdzam, lai Viņš mūsu darbu un visu mūsu eksistenci ievietotu tādā realitātē, kurā visas cilvēciskās lietas iegūst savu visdziļāko jēgu un spēku. Kaut gan es pats pilnveidojos, es pārvaru grūtības, pārdzīvoju nelaimes u. tml. – tomēr Dievs dod, ka visas šīs konkrētās situācijas nav pāri maniem spēkiem, bet es pār tām varu valdīt un tieši caur tām tuvojos mūžīgajai dzīvei.

Savā apredzībā par mums gādā tas pats Dievs, kurš mūs ir

Dieva apredzība



“Mēs esam kā māls, bet Tu – mūsu veidotājs, mēs visi esam Tavu roku darbs.” (Is 64,8)

Foto no interneta

radījis. Tāpat mums jāatmet doma, ka Dievs vēlētos mūs vadīt tādā veidā, ka mūsu atbildība un brīvība kļūtu tikai par kaut ko šķietamu. Taču Dievs mūs ir radījis kā prātīgas būtnes, kas spēj uzņemties atbildību par sevi un par visu, kas mums uzticēts. Viņš nebūtu mūsu radītājs, ja ar savu apredzību nevēlētos mums palīdzēt tā, lai mūsu nostāja un rīcība būtu arvien prātīgāka, brīvāka un atbildīgāka. Taču pat cilvēks cilvēkam var palīdzēt prātīgāk un atbildīgāk rūpēties par savu dzīvi. Bet Dievs vēl jo vairāk! Viņš ne tikai var un grib mums palīdzēt, bet var dāvēt spēju pat bezjēdzīgas un neprātīgas situācijas dzīvē pieņemt jēgpilni un prātīgi.

Dieva apredzība ciešanās

Cilvēkam nav viegli un ne uzreiz viņš atklās to, ka apredzības paradokss liecina par noslēpumu, kas – ja reiz sāksim

to pamanīt – vienlaicīgi kļūs arvien vairāk saprotams un tajā pašā laikā arī neizdibināms. Nav jābrīnās, ka dažās situācijās cilvēki ir gatavi zaimot Dievu, jo personīgi neizdzīvo patiesību par apredzību kā noslēpumainu gaismu, kas pieejama tikai padziļinot garīgo izpratni. Tādos gadījumos tiek uzdoti jautājumi: kur ir mилоšais Dievs, ja Viņš mūs nesargā no netaisnības; kas man no tā, ka visi mani mati ir saskaitīti, bet es tomēr ciešu?

Vai šiem jautājumiem ir atbildes? Protams, bet vispirms šādas situācijas ir jāizdzīvo un tikai tad tās var formulēt. Ir jāietic Kristum, ka mилоšais Tēvs patiesi ir nomodā par katru mūsu soli. Tad cilvēks taustāmi pārliecināsies, ka tas tieši tā ir, bet katra diena viņam nesīs arvien jaunus Dieva apredzības pierādījumus. Tad pārliecība par Dieva žēlsirdīgajām rūpēm neizgaisīs pat nelaimes brīžos. Protams, reizēm šī pārliecība *saļodzīsies*, reizēm pakļausies attīrīšanai, bet ko-

pumā tādos brīžos cilvēks vēl skaidrāk pamanīs Tēva klātbūtni. Tas nenovērsīs ciešanas, tās joprojām būs sāpīgi reālas, bet cilvēkā būs pārliecība – ja Dievs ciešanas pieļauj, tad tām noteikti ir kāda jēga.

Skeptiķis var teikt, ka tā ir ticības pārvēršana par *nar-kotikām* un reizēm tas tā arī varētu būt. Bet var notikt arī tā, ka nelaimes piemeklētā cilvēka ticība Tēva klātbūtnei paātrina garīgo izaugsmi, dod spēku pašuzpurēties.

Dievs mums ir tuvāk nekā mēs paši sev

Kristus vārdi par matiem, kas saskaitīti uz mūsu galvas, nav jāsaprot tikai pārnēstā nozīmē, bet ir jāatceras, ka Dievs daudz vairāk vēlas darboties cilvēka iekšienē, pārveidojot viņa dvēseli, nekā iejaucoties ārēji. Tātad vārdi: „Neviens mats nenokritis zemē bez Tēva gribas” nav saistīti ar lēto un nepatieso

apsolījumu it kā Dievs būtu apņēmis mūs sargāt no ciešanām. Gluži pretēji, vārdi par tik neparastu Dieva gādību izskan pravietojumā par to, ka Kristum ticīgie cietīs īpašā veidā. (Mt 10,24–31)

Tomēr: „Nebaidieties no tiem, kuri var nonāvēt miesu, bet dvēseli nevar nonāvēt.” Kristus apliecina, ka Dievs ir nomodā par katru matu uz mūsu galvas tādēļ, ka grib mūs iemācīt pārmērīgi neuztraukties par vajāšanām un ciešanām. Neskatoties uz ļauno gribu, kas izraisa vajāšanas un ciešanu traģismu, tie nav piedzīvojumi, kam būtu jākaitē cilvēkam. Jo tumsības, sāpju un ļaunas gribas uzslāņojumi, ko cilvēka dzīvē ienesa grēks, nespēj iznīcināt Tēva klātbūtni. Reizēm netaisnīgi tiek zaudēti ne tikai mati, bet arī galvas, tomēr Kristus saka: „Nebaidieties!” Mākoņi spēj aizsegst sauli, bet nespēj to nodzēst. Reiz nāks *diena bez mākoņiem* (Pastarā diena), bet jau tagad, neskatoties uz *mākoņiem*, kas ir virs mūsu galvām, mums netrūkst gaismas, kas caurstaro pat visdraudīgāko tumsu.

Pēc tā paša principa jāsaprot vārdi: „Neraizējieties par to, ko ēdisiet, dzersiet vai apģērbsiet.” Šī mācība jāsaprot burtiski, bet nedrīkst naivi vainot Dievu par to, ka Viņš mūs ir darījis atbildīgus par mūsu dzīves gaitu. Viņš ir pirmais, kas mūs ciena kā saprātīgas un brīvas būtnes, jo mūs tādus ir radījis. Tāpat, aicinājums uz pilnīgu pašāvēību Dieva apredzībai – *neraizēšanos* – nenozīmē un arī nevar nozīmēt, ka Dievs mūsu vietā veiks mūsu pienākumus. Šeit runa ir par kaut ko dziļāku. Tā kā Dievs patiešām ir pasaules Karalis un vēstures galīgais Mērķis, tad arī situācijās, kas ir sarežģītas un traģiskas, jāuzticas Dievam un par katru cenu jācenšas saglabāt šo uzticību absolūtajam: „Meklējiet vispirms Dieva valstību un Viņa taisnīgumu.”

Par to, ka Dievs patiešām mums ir tuvāks nekā mēs paši sev, vislabāk liecina fakts, ka grūto izvēļu pareizība bieži apstiprinās jau šeit uz zemes un uz to nav jāgaida līdz mūžīgajai dzīvei.

No poļu valodas tulkojis
priesteris
Oskars Jablonskis OP

Zentai Mauriņai – 115

Ticība atrod ceļu uz gaismu



Mūku un svētcēlotāju dižums meklējams viņu brīvprātīgā aizliedzē, viņu nabadzības un šķīstības solījumā. Priesteris Maksimiliāns Kolbe pacēlās vēl augstāk: viņš uzņēmās visbaigākās mokas, nevis moku dēļ, bet aiz mīlestības pret tuvāko. Viņš nebija ne askēts, ne stoīķis, viegli ievainojama, jūtīga daba.

Bez līdzekļiem 1922. gadā nodibina žurnālu, kas sākotnēji ir tikai maza lapiņa, bet 1939. gadā sasniedz miljons eksemplāru. Viņš uzceļ Ņepokoļanovas klosteri, no

kurienes viņa ticības spēks izstaro visā pasaulē. Kur vien viņš parādās, visur viņam atveras gaismas izsalkušas sirdis. Pasauli nolikt Pestītājam un Marijai pie kājām – ir viņa mērķis. Un tad nāca 1941. – tumsības gads, viņu un vēl četrpadsmit priesterus apcietina SS vīri. Viņus visus aiztransportē uz Aušvicu. Savā pēdējā rakstā viņš saka: „Nevienam zemes virsū nav izdevies sagrozīt patiesību. Mēs varam to tikai meklēt, atrast un tai kalpot.” Priestera Maksimiliāna Kolbes vārds ir izdzēsts, viņa rokā ir iededzināts numurs 16670, bet viņa

mīlestības spēku arī sātans nespēj izdzēst. Savas maizes niecīgo devu viņš dala ar saviem nelaimes biedriem, kurus uzmana kā māte: pilnīga atbrīvošanās no sava „Es” režģiem nosaka pretestības augstāko mēru. Maksimiliāns Kolbe, spītēdams kāju spērieniem, čukst Kristus vārdu mirējiem, kukaiņu saēstiem un bada izsūktiem cietumniekiem. Viņam no rokām izrauj rožukroni, dūres belziens sejā, asinis plūst straumēm. „Vai tu arvien vēl tici?” rēc dzinējs. „Jā, es ticu.” Priesteris Maksimiliāns brīvprātīgi ļāva sevi dzīvu aprakt kāda cita vietā. Kad nāves bunkuru atvēra – elpoja tikai viens, visvājākais un

slimīgākais, čokurā sarāvis, viņš sēdēja blakus ģindeņiem līdzīgiem liķiem, lūpas čukstēja lūgsnas un acis raudzījās tālumā. Viņam injicēja nāves zāles, bet viņa seja izstaroja svētumu. Tas, ka mūsu necilvēcīgajā laikmetā dzīvojis tāds cilvēks kā Maksimiliāns Kolbe, liek mums ticēt cilvēkam kā Dieva līdzībai. Dzīvodams Kristus garā, viņš piepildīja mīlestības apustulātu līdz nāvei.

Izmantojot grāmatas: ”Manas saknes ir debesis”, ”Domu varavīksne”, sagatavoja **Maija Rolava**, Z. Mauriņas memoriālo piemiņas istabu vadītāja Grobiņā

Doties ceļā ticībā, cerībā un mīlestībā

Šovasar Liepājas diecēzes svētkelojums, sadalījies 4 grupās: no Liepājas, Ventspils, Kolka un Talsiem, apvienojās zem kopīgas tēmas – "Ticība, cerība mīlestība". Trīs dievišķie tūkumi bija pamats pārdomām ceļā arī daudziem citiem jautājumiem saistībā ar kristīgo dzīvi. Aizritējuši jau divi mēneši, kopš svētkelojnieki atgriezušies savās ikdienas gaitās, bet ceļā gūtais un piedzīvotais vēl joprojām ir *dzīvs*, tas palīdz veidot pasauli pēc Dieva prāta, istenojot Jēzus vārdus: „Jūs esat zemes sāls (...) jūs esat pasaules gaismā.” (Mt 5,13–14) Lai neturētu *sveci zem pūra*, svētkelojnieki no dažādām Liepājas diecēzes grupām labprāt piekrita dalīties savā ticības dzīvē, kas var būt kā stiprinājums, iedrošinājums, apstiprinājums vai aicinājums ikkatram no mums.

Priesteris Toms Priedoliņš – Talsu, Kandavas, Rojas un Dundagas draudžu prāvests

Kāda nozīme svētkelojumam ir ticības stiprināšanā un attīstībā?

Domāju, ka ticības stiprināšana un attīstība notiek visas dzīves garumā un svētkelojums ir viens no veidiem, kā to labāk darīt. Svētkelojumā netraucē ikdiena un tad vairāk var pārdomāt par savu ticību un garīgo dzīvi. Tā ir viena no iespējām vairāk laika pavadīt ar sevi un Dievu, pārdomājot šīs attiecības.

Šogad svētkelojuma tēma visām Liepājas diecēzes grupām bija "Ticība, cerība, mīlestība", kā velosvētkelojnieki no Kolka to izdzīvoja?

Protams, tā bija laba iespēja ceļā pārdomāt šos trīs dievišķos tukumus un attiecības ar Dievu, bet šajās attiecībās ar Dievu mūs uztur lūgšana. Tādēļ tieši lūgšanai mūsu grupā tika pievērsta īpaša uzmanība. Konferencēs pārdomājām, kāda ir mūsu katra lūgšanu dzīve un kā to varam uzlabot.

Kā velosvētkelojums atšķiras no svētkelojuma kājām?

Konferencēs nevarējām klausīties esot ceļā, jo tad visa uzmanība bija jāpievērš braukšanai. Ritu iesākām ar Svēto Misi, kur sprediķi bija iekļautas pārdomas par lūgšanu, tad pusdienas pārtraukuma vietā lūdzāmies "Žēlsirdības kronīti". Vakarā, kad jau bijām nonākuši naktsmītnes vietās, kopīgi lūdzāmies vespēres, kam sekoja vēl viena konference, rožukronis.

Kādi bija tavi – priestera un svētkelojuma vadītāja – pienākumi?

Mans pirmais pienākums bija kopā ar visiem braukt ar riteni. Katru dienu svinēju Svēto Misi, biju pieejams arī Grēksūdzes sakramenta saņemšanai vai sarunai, ja tāda bija nepieciešama. Pārdomas jeb konferences arī bija manis sagatavotas.

Kāds bija tavš guvums šajā svētkelojumā?

Svētkelojumā gūtos *augļus* ne vienmēr var pamanīt uzreiz. Arī mani radās dažādas pārdomas par garīgo dzīvi, lūgšanu. Ieraudzīju vietas, kas vēl būtu jāpilnveido, ko, protams, jāturpina darīt visu dzīvi...

Vai tev nākas piedzīvot brīžus, kad nejuties drošs savā ticībā, kad pārņem šaubas?

Tas ir normāli, ka cilvēks savā ticības dzīvē piedzīvo grūtības. Ja tā nav, tad jāšāk domāt, ka kaut kas nav kārtībā. Arī man dzīvē nav tikai priecīgi brīži, un nākas piedzīvot dažādas grūtības. Parasti tas ir laiks, kas visu noliek savās vietās. Esot kopā ar Dievu, jābūt pacietīgam. Kad piedzīvoju grūtības, tad lūgšanā tās uzticu Dievam, atrisinājums nāk vēlāk, ne vienmēr uzreiz un visās lietās. Jābūt arī gatavam, ka kaut kas var nenotikt tā, kā esmu iecerējis, jo Dievam viss ir labāk redzams. Tādos brīžos svarīgi ir saglabāt palāvību.



Svētkelojnieki no Liepājas ceļā zem ticības, cerības un mīlestības devīzes

Irina Žilinska no Kuldīgas

Kā tu savā dzīvē atradi ceļu pie Dieva?

2003. gadā strādāju par auklīti vienā Rīgas ģimenē, kur satiku kādu kristieti. Zinot, ka šī sieviete svētdienās apmeklē baznīcu, sāku viņai uzdot neskaitāmus jautājumus saistībā ar ticību Dievam, kā rezultātā saņēmu ieteikumu doties pie karmelītu māsām uz katehēzi. Pirmajā tikšanās reizē klostermāsa Meinarda man jautāja – kāpēc esmu ieradusies? Mana atbilde skanēja: „Gribu saprast, ko nozīmē tas, ka bērnībā esmu kristīta.”

Pēc sagatavošanās Pirmajai Svētajai komūnijai devos arī savā pirmajā svētkelojumā uz Aglonu, un tad jau regulāri sāku apmeklēt Svēto Misi. Priecājos, ka bērnīgu, kuru pieskatīju, drīkstēju ņemt līdzi uz baznīcu un vēlāk arī mazais Roberts tika kristīts.

Vai tobrīd ticības jautājumus tev viss šķita skaidrs?

Protams, ka man bija daudz jautājumu. Ar māsu Meinardu mums bija noruna, ka lasīšu Biblii un tad, ja man radīsies jautājumi, es tos pierakstīšu. Tad mēs norunājām tikšanos, un es varēju saņemt sevi interesējošās atbildes. Manuprāt, tas bija ļoti labi, ka biju ticības ceļu uzskāusi un varēju to turpināt, saņemot atbalstu. Jo tad, ja uguns ir iedegusies, ir jāturpējas, lai tā turpinātu degt.

Vai gadu gaitā tava ticība ir mainījusies?

Jā, mainījās mana dzīves uztvere, jo mainījās arī manas vērtības, bet tas nenotika uzreiz. Vecajiem draugiem es *neuzgriezu muguru*, tikai sākumā man visus gribējās tūlīt atgriezt pie Dieva. Viskrasākās izmaiņas mani notika tad, kad iepazinu Svēto Garu.

Bija laiks, kad aktīvi piedalījos dažādās rekolekcijās un Baznīcas aktivitātēs, biju atvērta, lai ietu dzīlumā un augtu ticībā.

Tad reiz kādās rekolekcijās redzēju nelielu uzvedumu, kura laikā sapratu to, kas notiek ar manu dzīvi. Uzvedumā tika attēlota cilvēka



Varavīksne pār svētkelojniekiem kā Dieva derības un apsoliājuma zīme

sirds, kurai uzbrūk dažādi kārdinājumi, kā rezultātā šī sirds saplīsa mazos gabaliņos. Tieši tajā laikā man bija grūti, jo arī mana sirds bija tāda kā *saplīsusī drumstāls*. Tas bija īstais laiks savu sirdi atdot Jēzum un ļaut Viņam to salikt kopā. Pirmā man notika brīdī, kad meklēju Jēzu kā Glābēju, saprotot, ka saviem spēkiem netikšu galā. Arī tad, kad ir grūti, ir labi.

Ko tu ar to domā?

Grūtā situācijā es zinu, ka tas būs Dievs, kas palīdzēs, ka neesmu viena. Tā ir jauna iespēja risināt problēmsituāciju kopā ar Dievu, uzticoties un palaujoties uz Viņu. Esmu sapratusi, ka nekas nenotiek tāpat vien. Tikai pacietīgi jāgaida, lai saprastu, kāpēc tieši tā tam bija jābūt. Protams, es piedzīvoju arī šaubas, un tas, visbiežāk, notiek tad, kad egocentriski koncentrējos uz sevi.

Šogad tu pievienojies Ventspils svētkelojnieku grupai ceļā uz Aglonu, kādēļ tas tev bija vajadzīgs?

Arī pagājušajā gadā gāju svētkelojumā ar ventspilniekiem, bet šogad es vispār nebiju plānojuši iet. Tomēr doma par svētkelojumu pie manis atnāca, nobrieda, kļuva skaidra un pārtapa rīcībā.

Vai ceļā guvi kādu atziņu?

Pirmā doma, kas nāk prātā, ir tā, ka Dievs nebeidz pārsteigt vienkāršajā. To vislabāk varēju atklāt ikdienas situācijās. Tas stiprināja ticību. Mūsu grupā bijām ļoti dažādi cilvēki gan tautību, gan izglītības un vecuma ziņā, bet šajā ceļā mēs visi bijām vienādi, Dieva mīļotie bērni, kurus vieno mērķis un mīlestība uz Dievu un tuvāku. Bijām kā viena liela ģimene, kurā viens par otru rūpējas. Laba iespēja mīlēt un pieņemt mīlestību, nešķirojot.



Svētkelojuma "Ventspils-Aglona" lielā ģimenē



Atpūtas brīdis ir tik *salds*

Aigars Zusters

no Kuldīgas, mācās 8. klasē

Ko tev dod ticība Dievam?

Man ticība Dievam palīdz dzīvot bez grēka un izprast grēka launumu. Arī darot kādus ikdienas darbus, es lūdzu Dieva palīdzību, lai darbs labāk veiktos.

Vai esi bijis situācijā, kad jāaizstāv sava ticība?

Jā, skolā tas notiek diezgan bieži. Ja pastāstu, ka eju uz baznīcu, citi smejas. Ja iespējams, tad saku, lai paši pamēģina to izbaudīt un aiziet uz baznīcu, tad parasti smiešanās beidzas.

Svētkelojums Ventspils – Aglona tev bija pirmais, lūdzu, pastāsti, kāds tas bija?

Pirmās trīs dienas palikušas atmiņā kā grūtas, jo sāpēja kājas. Pēc tam jau lēnām pieradu, ieguvu jaunus draugus. Viss svētkelojums pagāja vienā lūgšanā un tas bija interesanti.

Vai svētkelojums tev ir kaut ko devis tādu, kas tagad palīdz ikdienas dzīvē?

Esmu sapratis daudzas lietas. Svētkelojumā mēs diezgan daudz dziedājām un tas man palīdzēja saprast, ka lielākā jēga ir apslēpta vārdos, ne mūzikā. Tāpat arī lūgšana nevar būt tukša, vienkārši norunāta, tai jānāk no sirds. Mājās, piemēram, tagad labāk uzreiz ķeros klāt kādam padarāmam darbiņam, nevis pusstundu pirms tam ar mammu stīvējos.

Ko tavi draugi saka par to, ka devies svētkelojumā?

Vairākiem saviem klasesbiedriem esmu stāstījis par svētkelojumu, un viņu uzskats ir tāds, ka neesmu pārāk normāls. Viņi vairāk domā par lielo kilometru skaitu un nesaprot – kā to var noiet kājām. Tomēr viņi respektē, ka

es esmu šo ceļu nogājis.

Vai esi kādreiz piedzīvojis ticības šaubas?

Šaubas nē, tikai esmu domājis par to, kā zinātne ir savienojama ar ticību. Pats cenšos lasīt dažādas grāmatas, arī par svētajiem. Ja rodas kādi jautājumi, tos uzdodu dominikāņu māsām. Man gribas ieiet dziļāk savā ticībā Dievam, vairāk par Viņu uzzināt.

Ilze Strade no Kandavas

Tu šogad kārtējo reizi devies no Liepājas uz Aglonu ar kājām, vai esi saskaitījis – kurš svētkelojums šis bija?

Šis bija mans piecpadsmitais svētkelojums. No Liepājas – ceturtais.

Kāpēc tev ir svarīgi tik daudzus gadus pēc kārtas mērot ceļu uz Aglonu?

Sākumā tā bija vēlēšanās iepazīt Baznīcu, jo augu ģimenē, kurā nebija ticības Dievam. Tādēļ man bija svarīgi iepazīt vidi, kurā gribēju iekļauties. Pēc tam tā jau sāka kļūt par tradīciju, un, ja bija iespēja, katru vasaru devos svētkelojumā. Visos svētkelojumos es piedzīvoju īpašu sastapšanos ar Dievu, tas mani radīja ilgas pēc šādas sastapšanās atkal un atkal.

Kas ir tas, ko tu šogad, sastopoties ar Dievu svētkelojumā, atklāji no jauna?

Es atklāju mieru sevī, bet tas bija kā *auglis* pēc noietā ceļa. Ceļa laikā es šādu mieru neizjutu, tas varētu būt tāpēc, ka mana sirds bija atvērta un es vēlējos saņemt to, ko Dievs bija sagatavojis. Tad Viņš savu dāvanu deva, bet manas acis bija *apžilbušas*, un es to neredzēju, bet pamanīju tikai pēc tam.

Ko svētkelojums dod tavai ticībai?

Mana ticība tiek stiprināta, un tas notiek tieši attiecībā uz ikdienu. Tā kā svētkelojums



Talsu "Misiju svētkelojuma" dalībnieki, sasniedzot Aglonu



Velosvētkelojnieki no Kolka ceļā sagaida pārējos

kļuva atvērta pret ģimenes vajadzībām.

Vai tev ir svarīgi savā ticībā dalīties ar citiem?

Jā, man patīk izdzīvot savu ticību kopienā, jo tur varu smelt spēku, īpaši brīžos, kad savā ticībā jūtos vāja. Bet tad, kad jūtos stipra, esmu tā, kura var dot un dalīties ar citiem.

Andris Iesalnieks no Talsiem

Kā radās ideja rīkot "Misiju velo svētkelojumu" no Talsiem?

Ideja rīkot "Misiju velo svētkelojumu" radās 2011. gada svētkelojuma laikā. Pārdomājot tēmu par svētkelojumu un svētkelojniekiem iekšēji sajutu pamudinājumu rīkot svētkelojumu, kurā tā dalībnieki varētu praktiski parādīt savu ticību kalpojo. Ir labi, ja dodamies ceļā ar vēlmi ļaut Dievam sevi pilnveidot, bet vēl labāk, ja mūsu vēlmes ir vērstas uz kalpošanu citiem. Tā pilnveidojamies paši un darām labu tuvākajam. Svētkelojnieki ne tikai iziet vai izbrauc cauri kādam apvidum, bet, ja tā var izteikties – aiz sevis atstāj *pēdas*.

Ko Dievs tev mācīja šajā ceļā?

Dievs man atklāja manu nabadzību attiecībā uz kalpošanu, jo ir tik viegli apāgt ar patmīlību un komfortu, bet dāvē citiem laiku, spēku, tas prasa atteikšanos un piepili. Vēl kāda būtiska atziņa, ko saņēmu svētkelojuma laikā ir tā, ka kalpošana veicina vienotību. Tādu ģimenisku un vienotības garu, kādu piedzīvoju šajā svētkelojumā, vēl nebiju piedzīvojis nevienā no iepriekšējiem. Ir svarīgi vienotību izdzīvot savā ģimenē, draudzē, kopienā un tad to nest un dāvē citiem.

Kā jūs – "Misiju svētkelojuma" dalībnieki – liecinājat par savu ticību citiem?

Šie citi lielā mērā bijām mēs paši, cenšoties īpaši pakalpot un rūpēties viens par otru, bet bija arī īpaša misiju diena Latgalē, Pieniņu draudzē, kad vietējiem iedzīvotājiem liecinājām, veicot fizisku darbu un liekot lietā savas prasmes. Piemēram, kāds devās evaņģēlīzēt apkārtnes cilvēkus, kāds laboja izlauztas durvis un velosipēdu, kāds piedalījās apkārtnes sakopšanā un tamlīdzīgos darbos. Tā mums iznāca *ora et labora* (lūdzies un strādā) diena, kuru noslēdzām ar Dieva slavēšanu Pieniņu draudzes dievnamā.

Vai esi pamanījis kādus šī svētkelojuma *augļus* savā dzīvē?

Par konkrētiem *augļiem* vēl pārāgrī runāt, bet *sekla* tika ļoti iesēta. Ticu, ka Dievs strādāja manā sirdī, jo tāda bija mana lūgšana un personīgais nodoms, dodoties šajā ceļā.

Intervēja **Ieva Liede**

Jauns Bībeles tulkojums latviešu valodā

Latvijas Bībeles biedrība (LBB) ir izdevusi un 13. oktobrī prezentēs jauno Bībeles tulkojumu latviešu valodā, kas nav iepriekšējo tulkojumu pārveidojums vai uzlabojums, bet pilnīgi jauns tulkojums no oriģinālvalodām. Tas tapis kā atbilde uz mūsdienu cilvēku mentalitātes un valodas prasmes vajadzībām un kā sava laikmeta zīme. Katrs tulkojums atklāj kādu niansi, kas ļauj jaunā gaismā skatīt ierastos tekstus.

Intervijā "Svētdienas rītam" LBB ģenerālsekretārs Valdis Tēraudkalns iepazīstina ar darbu norisi pie jaunā Bībeles tulkojuma: „Projekts sākās 1995. gadā. Darbs noritēja paralēli divās darba grupās – Jaunās un Vecās Derības apakškomisijās. Sēdēs tulkotāji prezentēja kolēģiem no senajām Bībeles valodām tulkotos tekstus un diskusijās nāca pie kopīga lēmuma par labāko teksta variantu. Šajā darba posmā viņus laiku pa laikam konsultēja Apvienoto Bībeles biedrību (ABB) konsultanti ar daudzu gadu pieredzi šajā darbā. Viņi nezināja latviešu valodu un nevarēja vērtēt tulkojuma labstānīgumu un literārās valodas nianšes, toties viņi varēja sniegt ieteikumus tā vai cita vārda vai frāzes izvēlei tulkošanā, norādīt uz citu valstu pieredzi. Daļa jaun-tulkoto tekstu (Jaunā Derība, Vecās Derības poēzijas grāmatas) tika izdoti atsevišķās grāmatās, lai lasītājiem sniegtu priekšstatu par jauno tulkojumu un dotu iespēju izteikt kritiku. Dažas Bībeles daļas (piemēram, evaņģēliji) pat izdotas vairākkārt, katru reizi veicot precizējumus tulkojumā. Priekšlikumu bija daudz, un tos sūtīja gan eksperti senajās valodās un latviešu literārajā valodā, gan dažādu



Foto no interneta

Jaunā Bībeles tulkojuma divi izdevumi latviešu valodā

konfesiju garīdznieki, gan cilvēki, kurus varam saukt vienkārši par Bībeles mīļotājiem. Gala variants, kas šobrīd atrodas tipogrāfijā un izveidots pēc ieteikumu izskatīšanas, ievērojami atšķiras no pirmajiem paraugtulkojumiem.”

LBB izdotajā avīzē "Jaunais", kur tiek reklamēts jaunais Bībeles tulkojums, varam lasīt vairākus interesantus atzinumus. Piemēram, Valdis Tēraudkalns atzīst: „Katrai paaudzei būtu vajadzīgs jauns Bībeles tulkojums, jo valoda mainās. Jaunajai paaudzei ne visi vārdi, kas atrodami trimdā tapušajā 1965. gada Bībeles izdevumā, ir saprotami.”

Viens no Vecās Derības tekstu tulkotājiem Enoks Neilands atklāj: „Teksts tika ņemts no *Biblia*

Hebraica Stuttgartensia, kas ir Vecās Derības tekstu klasisks, zinātnisks izdevums, kurā apkopoti Vecās Derības tekstu pētījumu rezultāti. Izmantojām arī citus papildlīdzekļus un ieskatījāmies Bībeles tulkojumos dažādās valodās, lai palūktos, kā citi risinājuši tulkojuma problēmas.”

Savukārt Aleksandrs Bite, Jaunās Derības tulkotājs, stāsta: „Jaunajā Bībeles tulkojumā ir daudz atšķirību ar iepriekšējo tekstu, jo tas tiešām ir jauns tulkojums. Droši vien daudziem būs kādas lietas jaunajā tulkojumā grūti pieņemt.”

Jaunais Bībeles tulkojums ir izdots divos variantos. Viens – tumši zilos vākos – protestantu

izdevums. Otrs – sarkanos vākos – ar deiterokanoniskajām grāmatām, ko protestanti dēvē arī par "Vecās Derības apokrifiem".

Ir ļoti labi un apsveicami, ka tapis jauns Bībeles tulkojums, bet katoļticīgajiem šajā sakarībā jāņem vērā dažas svarīgas lietas.

Pirmkārt, jāapzinās, ka izdevējs ir LBB un šie izdevumi ir paredzēti protestantiem (protams, arī valodniekiem un kultūras pētniekiem tie būs noderīgi, kā arī visiem interesentiem).

Otrkārt, paplašinātajā izdevumā, pēc Vecās Derības grāmatām, ko pieņem protestanti, ir ievietotas 18 "deiterokanoniskās grāmatas". Šajā Bībeles izdevumā jēdziens "deiterokanoniskās grāmatas"

attiecas uz visām tām grāmatām, kuras atrodas tā saucamajā *Septuaginta*, jeb Vecās Derības tulkojumā grieķu valodā, kuru lietoja jūdi, kas dzīvoja Aleksandrijā. Noderīgi ir zināt, ka pareizticīgā Baznīca pieņem visas šīs grāmatas, izņemot 4. Makabeju grāmatu.

Tomēr Katoliskā Baznīcā no šīm grāmatām par kanoniskām (patiesām, svētām) atzīst šādas grāmatas, kurām jaunajā Bībeles izdevumā ir doti nosaukumi: Tobita gr., Judītes gr., daži fragmenti no Esteres gr. no Septuagintas, 1. Makabeju gr., 2. Makabeju gr., Salamana gudrības gr., Sīraha gudrības gr., Baruha gr., Jeremijas vēstule, Daniēla gr. pielikumi.

Treškārt, šo pieminēto grāmatu vai to fragmentu atrašanās jaunajā Bībeles izdevumā nenozīmē, ka tas atbilst katoliskajam tulkojumam. Protams, šo tulkojumu drīkst lasīt, bet jāpatur prātā, ka Svētie Raksti veido vienu veselumu, ko mēs lasām saskaņā ar visas Baznīcas dzīvo Tradīciju un ņemam vērā ticības patiesību saistību (skat. Katoliskās Baznīcas katehisms 112-114). Atcerēsimies zīmīgu stāstu no Apustuļu darbiem par kādu vīru no Etiopijas, kurš lasīja fragmentu no pravieša Isaja grāmatas. Filips viņam vaicāja: „Vai tu domā, ka saproti, ko tu lasi?” Etiopietis atbildēja: „Kā lai es to varu, ja man neviens nepaskaidro?” (Apd 8,26-35). Kā Svētais Gars vadīja Filipu palīdzēt šim patiesību meklējošam cilvēkam, tā Svētais Gars caur Baznīcas kalpošanu mums skaidro Svētos Rakstus un palīdz arvien labāk atklāt Patiesību.

Priesteris
Oskars Jablonskis OP



Ziņas no pasaules

Kultūras un ticības mantojuma saglabāšana



Foto no interneta

Pāvests Benedikts XVI Siksta kapelā uzrunā māksliniekus

„Siksta kapela tūristu pārpildīta – apdraudēti dārgumi un ticība” – šādi saucas Pjetro Čitati 27. septembra raksts itāļu laikrakstā *“Corriere della sera”*,

kas veltīts Mikelandželo šedevram un ko katru gadu apmeklē pieci miljoni cilvēku. „Esmu pārliecināts, ka drīz pienāks laiks, kad Siksta kapela

būs jārestaurē vēlreiz, un šādi būs jārikojas arvien biežāk, jo cilvēku izelpotais gaiss arvien vairāk apdraudēs kapelas griesmus rotājošās freskas.”

Autoram atbild pats Antonio Paoluči, Vatikāna muzeju direktors: „Pazīstu Čitati un šo rakstnieku patiešām apbrīnoju un augsti vērtēju. Viņš tik tiešām runā par problēmu, kas skar visus lielos muzejus, kurus apmeklē milzīgs cilvēku skaits. Raksta vārdus varētu tikpat labi raksturot Ufici galeriju Florencē vai Luvru Parīzē. Laiks, kad vienīgi krievu augstmaņi vai angļu lordi, vai arī nopietni pētnieki varēja piekļūt diženajiem mākslas meistardarbiem, ir pilnībā pagājis. Esam pilnā ātrumā iesaistojuši lielapmēra tūrisma laikmetā, miljoniem cilvēku vēlas baudīt vēsturisko kultūru. Vatikāna muzeji pilnībā apzinās šo fenomenu, un mums jāspēj tam attiecīgi atbildēt.”

„Esam trīskāršojuši uzraugu skaitu,” turpina Paoluči, „un jau divus gadus tiek veikts pētījums, lai atjaunotu ventilācijas sistēmas un mitruma kontroli; tie ir nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu fresku saglabāšanu un apmeklētāju labsajūtu.” Tomēr ierobežots apmeklētāju skaits, kā,

piemēram, Milānā, Leonardo *Pēdējo vakariņu* gadījumā, nav iedomājams. „*Sikstina* nav tikai mākslas darbs, tā, pirmkārt, ir konkrēta kapela, teoloģijas kopsavilkums un īsts katehisms, izteikts tēlos un krāsās.” Vai ir iespējams ierobežot ceļotāju daudzumu Lurdā vai San Džovanni Rotondo? Katru gadu arvien vairāk cilvēku var atļauties ceļojumu uz Romu, „līdz ar to arī lielāks cilvēku skaits vēlas uzlūkot šo skaistumu, apmeklēt divas vietas, kas īpaši simbolizē kristietības galvaspilsētu – Kolizeju un Siksta kapelu”. „Šī gada beigās,” atklāj Paoluči, „publiski tiks prezentēts jauns plāns nelabvēlīgo iekšējo klimatisko apstākļu novēršanai. Tas ir ļoti ambiciozs un dārgs projekts, tomēr meistardarba saglabāšana ir mūsu pirmais pienākums.”

Pēc *L'Osservatore Romano* materiāliem sagatavoja priesteris Mihails Volohovs

Konsekrētie ļaudis tiekas Aglonā

„Ticības gads” un Jaunā Evaņģelizācija” – tādu tematu šī gada 10. septembrī Aglonas bazilikā pārdomāja konsekrētās personas, kuras sabrauca no dažādām Latvijas pilsētām – Kuldīgas, Jelgavas, Rīgas, Gulbenes, Daugavpils, Viļāniem, Barkavas un Aglonas.

Neskatoties uz tālo ceļu, Aglonas Dievmātes klātbūtne saaicināja 17 klostermāšas un 3 klosterbrāļus, kā jau saka – pie Māmiņas vieglāk satikties! Tikšanās sākās ar Svēto Misi, kur mēs jutāmies kā kāzās Kānā – kopā ar Jēzu, Mariju un apustuļiem, vienojoties ar savu Līgavaini. Sprediķi priesteris Daumants Abrickis ļoti dziļi, kaut vienlaicīgi arī vienkārši un aizkustinoši pievērsa uzmanību Jēzus sludināšanas veidam – Viņa vārdi nozīmēja arī Viņa darbību. Šāda sludināšana nes patiesus ticības augļus citos cilvēkos un viņus pārliecina. Jēzus Vārds vienmēr kļūst arī notikums, šīs pārdomas bija ievads dienas turpmākajam tematam. Pēc garīgās *Maltītes* draudzes prāvests D. Abrickis ar

lielu viesmīlību mūs ielūdza pusdienās, kas stiprināja miesu. Kopīgi priecājāmies par atkalredzēšanos tik lielā pulkā.

Tālāk sekoja konference par tēmu – ”Ticības gads” un sagatavošanās tā izdzīvošanai”, kurā priesteris Daumants izmantoja materiālus, kas paredzēti sinodei, kas notiks Vatikānā saistībā ar pārdomām par ”Ticības gadu”. Pāvests Benedikts XVI un citi pasaules bīskapi aicina no jauna pārdomāt, kā auglīgi sludināt Labo Vēsti un piedzīvot Jauno Evaņģelizāciju, kas balstīta uz katra cilvēka personīgo atgriešanos pie ticības pamatiem, pie tā, kas bijis labs no kristietības pirmsākumiem.

Priesteris Daumants norādīja arī šķēršļus, kādi var rasties evaņģelizējot, tā ir ticības dzīve izdzīvota pasīvi un individuāli (kā tikai mana personīgā lieta, kurā nedalos). Liela nozīme ticības pilnveidošanai ir Euharistijas sakramentam, arī Visssvētākā Sakramenta adorācijai, Dieva Vārda meditācijai un Izlīgšanas sakramentam, kas palīdz atgriezties pie Dieva, kurš mūs attīra kā vīna koka zarus, lai

tie nestu vairāk augļu.

Pēc konferences visi varējām dalīties savās pārdomās un pieredzē. Kopīgi nonācām pie secinājuma, ka atgriešanās un svētuma ceļš ir jāsāk sevi un mūsu klosteru kopienās, bet dalīšanās ticībā ar citiem, palīdz mūsu ticībai pieaugt un nostiprināties.

Diskusiju laikā pārrunājām daudz aktuālu problēmu un ideju, kas ir svarīgi Baznīcai Latvijā, piemēram, par Liturģiju mūsu baznīcās, Dievmātes debesīs uzņemšanas svētkiem Aglonā, katehēzēm un aktivitātēm draudzēs, kas saistītas ar ”Ticības gada” uzsākšanu oktobrī.

Tikšanās noslēdzām ar kopīgām vesperēm pie Māras zemes Karalienes altāra, kura ar lielu mīlestību raudzījās uz mums, it kā glāstīdama mūsu sirdis, dodot drosmi iet un sludināt visā pasaulē – Dievs ir mīlestība! Negribējās šķirties, tik labi bija pie Māmiņas, kura ir Jaunās Evaņģelizācijas Zvaigzne un brīnšķīgs paraugs katram no mums dzīvei ticībā un mīlestībā šajā pasaulē.

Bērniņa Jēzus karmelīte,
māsa Ksenija



Foto: klostermāsa Ksenija

Kopīgā breviāra lūgšanā pie Aglonas Dievmātes altāra

JAUNĀ BĪBELES TULKOJUMA ATVĒRŠANAS SVĒTKI:

Ventspilī 12. oktobrī 18.00

Pārventas bibliotēkā (Tārgales ielā 4)

Rīgā 13. oktobrī 15.00

Rīgas Doma katedrālē un
18.00 kinoteātrī ”Splendid Palace”
(Elizabetes ielā 61)

Liepājā 13.oktobrī 15.00

Sv. Trisvienības katedrālē
(Lielā ielā 9)

Daugavpilī 20. oktobrī 15. 00

M. Lutera katedrālē
(18. novembra ielā 66)



Mācies Liepājas Katehēzes skolā!



Dzīvojot šajā laikmetā, lai spētu savā ticībā pastāvēt un nenomaldītos, savu ticību ir svarīgi padziļināt, pamatot un parūpēties par tās stiprumu, tādēļ Liepājā darbojas Katehēzes skola.

Lektori: Liepājas diecēzes priesteri un draudžu katehēti, kuriem ir bakalaura

vai maģistra grāds teoloģijā, kā arī vieslektori.

Lekcijas paredzētas visiem, kuri vēlas savās draudzēs kalpot kā katehēti, kā arī tiem, kas vēlas vienkārši padziļināt savas ticības zināšanas, pilnīgāk iepazīstot galvenās ticības patiesības jeb katehismu, kā arī apgūt Baznīcas vēsturi, liturģiku, morālteoloģiju, pedagoģiju, garīgo dzīvi un Svētos Rakstus. Aicināti arī citu konfesiju ticīgie.

Katru svētdienu deviņu mēnešu garumā notiks divas lekcijas. Ar lekciju

tēmām un lektoriem var iepazīties diecēzes portālā www.katedrale.lv vai Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles draudzes sludinājumu stendā. Ir iespējams apmeklēt atsevišķas lekcijas par interesējošām tēmām.

Lekcijas notiek svētdienās Liepājas Katoļu pamatskolā 14.00 – 15.45 (ieeja no Kr. Valdemāra ielas puses). Katehēzes skola ir bez maksas. **Informācija** par studijām patālrūni 29296712 (pr. Gatis Mārtiņš) vai e-pastu katedrale@gmail.com, 26078442 (Nelliņa).

Foto no dominikāņu māsu arhīva



LIEPĀJAS DIECĒZES APUSTULISKĀ ADMINISTRATORA EDVARDA PAVLOVSKA PASTORĀLĀS KALPOŠANAS PLĀNS

24.11. 11.00

Vizitācija Ezeres draudzē. Kristus, pasaules Karaļa, svētki – draudzes titulsvētki.

25.11. 9.00

Vizitācija Rojas draudzē. Kristus, pasaules Karaļa, svētki.

02.12. 15.00

Vizitācija Kandavas draudzē (pirmā Adventa svētdiena). Gvadelupes Dievmātes draudzes titulsvētki.

Vizitācijas laikā:

- bīskaps piešķirs Iestiprināšanas sakramentu;
- varēs iegādāties jaunāko garīgo literatūru un dievbijības priekšmetus.

Liepājas diecēzes Apustuliskā administratora Edvarda Pavlovskis kontaktinformācija: tālrunis 63021550, mob. tālr. 29268885, e –pasts edpavlovskis@gmail.com

Aicinām uz ALFA kursu Kuldīgā

Sākot no 7.oktobra

svētdienas pēcpusdienās 16:00
Kuldīgas Sv. Pāvila rekolekciju mājā,

Liepājas ielā 6
(ieeja caur baznīcas dārzu)
Alfa kurss ir domāts ikvienam
(no 17 gadu vecuma), īpaši tiem,
kuri vēlas iepazīt kristietību
vai atsvaidzināt pamatzināšanas
kristīgajā ticībā.

Kurss notiks 10 nedēļas,
katru svētdienu. Tajā būs ietverta
tikšanās pie kopīgas maltītes, lekcija
un diskusija.

Kursa laikā mīļas auklītes pieskatīs
jūsu mazuļus.

Organizē Kuldīgas katoļu
draudze un dominikāņu
klostermāšas



Alpha

Sīkāka informācija pa tālruni: 29857920, 63321198.

LIEPĀJAS DIECĒZES SV. PĀVILA REKOLEKCIJU MĀJA KULDĪGĀ

ir pieejama draudžu, kopienu, kustību un kongregāciju rekolekcijām un nedēļas nogalēm.

Mēneša 1. sestdienā Dominikāņu māšas misionāres organizē rekolekcijas ”Klusuma Oāze” pieaugušajiem.

Ir iespēja individuāli pavadīt laiku klusumā, kā arī kopīgā lūgšanā ar māsām.

Tālr.63321198, mob. 29857920

Adrese Liepājas ielā 6

e-pasts misionaresopkuldiga@gmail.com

www.latvija.dominikanki-misjonarki.org



Saldus draudzē darbojas "Štābiņš"

Aizvadītā vasara Saldus Romas katoļu draudzē bija bagāta ar dažādām aktivitātēm bērniem. Viena no būtiskākām ir dalība projektā, kuru atbalstīja fonds "Ziedot.lv" un RIMI, realizējot brīvā laika pavadīšanas programmu "Štābiņš". Projekts tiek realizēts no 1. jūnija līdz 31. decembrim un tajā piedalās Saldus novada bērni no maznodrošinātām ģimenēm. Visu jūliju bērni draudzes telpās varēja darboties dažādās radošās darbnīcās un aktivitātēs. Divas reizes dienā bērniem tika nodrošināta ēdināšana. Rudens mēnešos "Štābiņš" turpinās darboties, tiks piedāvātas arī ārstnieciskās vingrošanas nodarbības.

Foto: Irēna Brinteniece



Saldus "Štābiņa" dalībnieki ir priecīgi par iespēju interesanti pavadīt brīvo laiku

"Štābiņa" bērniem bija liela interese par svētkoļojumiem, tādēļ pēc atgriešanās no Aglonas viņi devās vienas dienas svētkoļojumā uz Zvārdi (vecs padomju laika poligons ar luterāņu baznīcas grupiņās). Svētkoļojuma garīgais vadītājs, draudzes prāvests Andrejs Mediņš bija atvērts ikvienam bērnam. Šajā dienā nogājām 11 km, dziedot prāvesta mācītās slavas

dziesmas Dievam. Vēl pietika spēka arī praktisko uzdevumu veikšanai – krustu veidošanai no dabas veltēm un darbam mazajās grupiņās. Pēdējā posmā bērniem tika dots uzdevums sameklēt akmeņus savu grēku lielumā. Kāda maza meitenīte atrada tik lielu akmeni, kuru varēja panest ar

grūtībām un nebija gatava to atstāt, jo uzskatīja, ka viņas grēki ir tik lieli. Šie grēki tika atdoti Kungam un atstāti baznīcas drupās. Galamērķi mūs gaidīja "Zupas virtuves" pavāres sagatavota zupa, cepām desiņas un diena pagāja lielā Jēzus apsardzībā.

Irēna Brinteniece

Zem eņģeļa Miķeļa spārna

Septembra pēdējās dienās suitu zemes sirdī Alšvangā gan pašu ļaudis, gan ciemiņi svinēja sv. Miķeļa svētkus. Svinēja trīs dienas un ar vērienu. Lai iespētu piedalīties visos pasākumos, bija ko noskrieties. "Suitu sievas" brīžiem piedalījās vairākās vietās vienlaikus. Notikumiem pilnākā bija sestdiena, kad izmanīgs cilvēks varēja gan saēsties cukurvati un popkornu tirgus laukumā, gan noskatīties Latvijas Universitātes dancotājus, sapirkties medu, koka karotes, mājas vīnu, rakstainas zeķes, kokgriezumus, sklandaraušus un pat plastmasas krelles un izlietnes.

Suitu mēles saglabāšanai svarīgs notikums ir grāmatas "Suitija" izdošana, kuras atvēršana bija gudri izvēlēta sv. Miķeļa svētku dienā un pulcēja pulka smalku ļaužu pat no Liepājas un Rīgas. Jādomā, ka ne tikai tālab, ka pēc sirsnīgajām runām varēja dabūt burbulvīnu un

rausi. Grāmatā apkopoti suitiskās izloksnes teksti ar tulkojumiem latviešu valodā.

Alsungas baznīca, saposta un viesmīlīga, pateicoties priesteri Andra Vasiļevska talantiem, priecēja ar priesteru liturģisko tērpju izstādi, skaistākajām rudens puķēm un vairākiem ērģelkoncertiem. Varēja dzirdēt arī debešķīgās skaņas, kuru autores no Liepājas atveda priesteris Gatis Bezdelīga. Viņš arī svinēja Svēto Misi, kurā atgādināja par Dievu, kurš topot Cilvēks, ir mūs pestījis.

Diena noslēdzās ar sklandaraušu cepšanu un gājienu, kurā, suitu karogam lepi plīvojot novada priekšnieka rokās, sekoja tāda svīta, kuru ir jāredz, ar aprakstu būs gauži par maz. Kam vēl tā visa nebija gana, varēja doties izdziedāties uz Dižgabalkalnu un izdancoties kultūras namā.

Svētdienas rītā baznīcēni rātņi

un svinīgi sanāca uz Svēto Misi, kuru svinēja no Jelgavas vizitācijā atbraukušais bīskaps Edvards Pavlovskis. Savā sprediķī viņš uzsvēra, ka Dievs ir stiprāks par visu ļaunumu kopā ņemtu un ka caur Jēzu Kristu ļaunums ir uzvarēts.

Bīskaps izteica uzslavu suitiem par to, ka viņi tur godā savu ticību, tradīcijas un labās atšķirības, īpaši uzteikdams "Suitu sievas", kuru dziedājums viņam esot iepaticies jau Aglonā, sv. Meinarda svētku pusnakts Misē. Bīskaps Pavlovskis atgādināja vajadzību lūgties par jauno Liepājas bīskapu, kuru mēs nezinām, bet Dievs jau zina, un novēlēja suitiem, Kurzemes katoliskajai sirdij, nekad neslimot ar aritmiju, izvairīties no infarkta un puktēt vienādi un stipri.

Svētki izdevušies. Pateicība visiem, kas tos rīkoja. Lai Dievs svētī un pasargā!

Edgars Svētiņš



Kas gan būtu Miķeļdiena Alsungā bez "Suitu sievām"!

Foto: Edgars Svētiņš

Skan dzeja no sirds

15. septembrī Liepājas diecēzes kūrījas kamīnzālī piepildīja dzeja un dziesmas, ko pavadīja atsaucīgo klausītāju aplausi. "Dzejas dienu" pasākuma idejas autors prāvests Gatis Mārtiņš Bezdelīga atzina: „Šīs dzejas dienas tapa no ilgām, kas bija manī. Dzejnieka sirds ir skaista, tādēļ radās doma aicināt kopā rakstītājus un izpildītājus, lai palīdzētu tajā ielūkoties.” Starp dalībniekiem bija dzejnieki Olafs Gūtmanis, Jana Egle, Zane Zālīte un Justīne Lāce, ērģelnieces un pianistes Selvijas Rabuško pavadījumā dziesmas ar mūžībā aizgājušās Sv. Jāzepa draudzes locekles Ainas Uldriķes vārdiem

izpildīja soliste Linda Ločmane, viņas dzeju deklamēja aktrise Sigita Jevgļevska.

Dzejas pasākuma "No sirds" norisē un sagatavošanā savu roku pielika arī tā vadītāja Aija Niedola, kura ievadvārdos klātesošos uzrunāja ar evaņģēlista Lūkasa vārdiem: „No sirds pārpilnības mute runā.” Katrs izskanējušais vārds vedināja uz pārdomām, ļaujot dzejnieka acīm ielūkoties pārdzīvojumos, notikumos un lietās, kuras rosinājušas ņemt rokā rakstāmo un izdzīvoto uzlikt uz papīra. Pateicoties atsaucībai un iniciatīvai, skaistais un Dieva dots cilvēka sirdi varēja tikt atklāts daudziem.

Ieva Liede

KLUSAIS PRIEKŠ

Jānoliek pasaulei prieks,
Pa kļūdo. – Lai nezin,
Kas liek.
Nebeidzams, bezgalīgs prieks,
Tik tādēļ vien,
Ka neviens sapnis nav
Un nebija lieks.
Debesīm klusējam,
Bet sapni kļiedz,
– tur ir Kāds,
kas tos vienmēr dzird.
Noklusētiem vārdiem,
Nedzirdētiem sapņiem –
Viss viens,
Tiem būs atnākt pasaulei un piepildīties.
Justīne Lāce

Justīne Lāce lasa savu dzeju kūrījas kamīnzālē

Pasmaidīsim

– Milda, Tu zvaigznes redzi?
– Jā.
– Nu tad celies, mums telti nozaga!

☺ ☺ ☺

Mašīna bija tik netīra, ka policists prasīja uzrādīt nevis tehnisko pasi, bet gan zemes grāmatu.

☺ ☺ ☺

Kad Pēteris aizgāja no darba taksometru kompānijā, viņš vairs nemācēja atrast taisnāko ceļu nedz uz autoostu, nedz lidostu.

☺ ☺ ☺

Pircējs mokās ar savu skopumu un ilgi stāv veikālā, mēģinot izvēlēties drēbju pakaramo.

– Jums lētāki pakaramie nav?
– Ir, blakus nodaļā varat iegādāties naglu!

☺ ☺ ☺

– Sakiet, vai šeit drīkst makšķerēt?
– It kā neviens nav aizliedzis.
– Arī no laivas drīkst? Un ar tīkliem?

– Jā, lūdzu!
– Tātad, ja es noķeršu šeit kādu zivi, tas nebūs likumpārkāpums?
– Nē, tas būs brīnums!

Māsiņa ziņo ārstam:
– Mēs zaudējām pacientu Bērziņu.
– Nomira?
– Nē, izveseļojās!



– Man ir tāda sajūta, ka Pēteris mani vairs nemīl. Viņš runā tikai par to, kas mani vismazāk interesē.
– Ak, tā? Un par ko tad viņš runā?
– Par sevi!

☺ ☺ ☺

Dakteris sēž savā kabinetā, – pēkšņi kabinetā ieskrien pacients. Dakteris saka:
– Vai jūs nezināt, ka man šodien pieņemšana tikai līdz 16.00!?

– Zinu, bet suns, kas man iekoda, to nezināja!

☺ ☺ ☺

Kāds klients pirmo reizi aiziet pie pazīstama advokāta.

– Sakiet, cik maksā jūsu konsultācija?
– 200 Ls par atbildēm uz trīs jautājumiem.
– Tik dārgi?
– Jā, un kāds ir jūsu trešais jautājums?

Kurzemes bīskapijas portāla
www.katedrale.lv
sadaļā "Palasīsim..."
ir iespēja lasīt "Nāc"
2010. – 2012. gada numurus
PDF formātā.



Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Tālrunis/fakss 63425422,
mob. tālr. 26310871, e-pasts: nac@tvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskais recenzents:
bīskaps Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā,
to var iegādāties baznīcu
grāmatu galdos.

CMYK

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19.
Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus.
Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc".
Tirāža: 6800.
Laikraksta nākamais numurs 11. decembrī.